

## Arrest

nr. 51 428 van 22 november 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine. U was officieel geregistreerd in Jerevan, maar verbleef sinds 1998 bij uw partner V.P., eveneens Armeens staatsburger, in Echmiadzin. U werkte niet officieel, maar verdiende bij door bijlessen te geven of uw partner te helpen in zijn kraam op de markt.*

*U en uw partner waren leden van Erkrpah en namen daarom in 2008 deel aan verschillende demonstraties, die voorafgingen aan de presidentsverkiezingen van februari 2008. Daarbij steunden jullie, in de lijn van Erkrpah, presidentskandidaat Levon Ter-Petrosyan. Als gevolg daarvan werd uw partner op 3 maart 2008 opgesloten en gedurende drie maanden zonder officiële aanklacht vastgehouden. Men wilde dat hij documenten zou ondertekenen waarin stond dat sympathisanten van Levon Ter-Petrosyan een opstand voorbereidden, hetgeen hij weigerde. Hij werd*

erg geslagen tijdens zijn vasthouding. Omdat er geen bewijzen waren tegen hem, werd hij vrijgelaten. Daarna bleef de politie echter bij jullie thuis langskomen om uw partner mee te nemen. Hij werd telkens voor enkele uren of zelfs enkele dagen vastgehouden door de politie. Daarbij dreigde men wapens of andere verboden zaken in jullie woning te verstoppert, indien hij ooit nog zou deelnemen aan demonstraties.

Na zijn vrijlating bleek het kraam van uw partner op de markt gesloten te zijn. Eind 2008 bood zijn vriend G. hem aan om bij hem in de bank te komen werken. Uw man deed dit en zocht daarom mensen die hun geld wilden investeren in die bank. Eind juni 2009, toen de interesten uitbetaald moesten worden, bleken G. en het geïnvesteerde geld verdwenen te zijn. Uw partner en zijn collega's werden daarna lastig gevallen door schuldeisers, die hun geïnvesteerde geld en interesten terug eisten. Eind september 2009 vertrok uw partner naar Moskou, omdat hij had vernomen dat G. daar zou zitten. Na zijn vertrek bleven de schuldeisers echter langs komen. Ze bedreigden u twee keer met een mes, haalden uw huis overhoop en namen bij een bezoek in oktober 2009 zelfs uw paspoort en dat van uw dochter af. Ook uw dochter werd op school door schuldeisers lastig gevallen. Daarnaast bleef ook de politie langs komen voor uw partner. Bovendien bleek ook de KGB in deze periode nog steeds op zoek naar uw partner. Eind augustus 2009 waren er twee mensen van de KGB langs gekomen, die uw partner meenamen naar hun kantoor. Ze beloofden te helpen met de problemen, die uw partner door de verdwijning van G. kende. In ruil daarvoor moest uw partner verklaringen afleggen over de betrokkenheid van enkele leden van Erkrpah bij een aanslag op iemand van de autoriteiten. Uw partner kende deze mensen echter niet en legde daarom geen verklaringen af. Ook in oktober 2009 kwam de KGB langs. Na zijn terugkeer uit Moskou, werd hij in januari 2010 opnieuw door mensen van de KGB meegenomen. Daarbij dreigden zij u, uw dochter of uw moeder iets te zullen aandoen, als uw partner die gevraagde verklaringen niet zou afleggen.

Toen uw partner in december 2009 terug naar huis kwam, vertelde u hem wat er in zijn afwezigheid was gebeurd. Na het laatste bezoek van de KGB, regelde hij dat u en uw dochter naar Georgië konden vertrekken. Op 24 januari 2010 werden jullie door een vriend van uw partner per auto naar Tbilisi (Georgië) gebracht, waar jullie onderdoken bij een kennis. Uw partner bleef zelf in Armenië om de problemen op te lossen. Jullie hielden wel contact met elkaar. Eind maart 2010 liet hij u weten dat de situatie nog steeds serieus was en dat u Georgië zou moeten verlaten. Hij regelde alles voor u en zorgde ervoor dat u en uw dochter konden vertrekken. Op 21 of 22 mei vlogen jullie met het vliegtuig van Tbilisi naar Odessa (Oekraïne). Daar werden jullie door een wagen opgewacht, die jullie naar België bracht. Daar werd u 's avonds opgehaald door een andere wagen, die jullie naar België bracht. Op 25 mei 2010 arriveerde u in België en u diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Het valse paspoort dat u bij uw reis uit Georgië gebruikte, bleef bij de smokkelaars. U legde wel een kopie voor van uw geboorteakte, evenals uw originele diploma's van het onvoltooid en voltooid middelbaar onderwijs en van het instituut. Sinds een telefoongesprek met uw partner op 6 april 2010 heeft u geen contact meer gehad met hem. U weet niet waar hij momenteel verblijft.

#### **B. Motivering**

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielrelaas blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft omwille van de problemen die uw partner V. P., Armeens staatsburger, daar kende. Hij had immers zowel problemen met de Armeense politie, als met schuldeisers, als met de Armeense KGB (veiligheidsdienst). Ook u kreeg daardoor problemen, vooral toen uw partner in de periode september-december 2009 in Moskou was. Omdat de problemen ook na zijn terugkeer uit Moskou bleven bestaan, zorgde uw partner ervoor dat u en jullie dochter eind januari 2010 naar Georgië werden gebracht. Daar konden jullie onderduiken bij een kennis. In april 2010 vernam u van uw partner dat de situatie nog steeds serieus was en daarom regelde hij jullie vlucht naar België. Uw partner verbleef tot op dat moment zelf nog steeds in Armenië. Sindsdien had u geen contact meer met hem en weet u niet waar hij verblijft. Ook uw moeder zou door uw partner naar het buitenland zijn gebracht.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Immers, u verklaart uitdrukkelijk dat de problemen die u in Armenië kende, verbonden waren aan de problemen die uw partner in jullie land van herkomst had. Het is dan ook opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot uw partner of uw jarenlange relatie met hem (CGVS p. 9-10). U was nochtans in de mogelijkheid om over uw partner enig begin van bewijs voor te leggen, gezien u tot op heden contact, zij het sporadisch, onderhoudt met uw oom en tante, die nog in Armenië verblijven (CGVS p. 2-3). Toen u daarop werd gewezen verklaarde u dat u vanuit Armenië naar Georgië vertrok, maar niet had gedacht dat u niet meer zou terugkeren (CGVS p. 5). Desondanks blijkt dat u wel een kopie van uw geboorteakte en uw drie diploma's had meegenomen. Bovendien had u,

vanaf dat uw partner u begin april 2010 liet weten dat u ook Georgië zou moeten verlaten, kunnen proberen om documenten te bekomen. Ook vanuit België heeft u niets ondernomen om aan bewijzen te geraken in verband met uw partner en de problemen die hij in Armenië kende. Ook in verband met het door u verklaarde lidmaatschap van Erkrpah legt u geen enkel begin van bewijs voor.

Het is verder ook opmerkelijk dat – hoewel u en uw dochter uit Armenië vertrokken en aanvankelijk in Georgië onderdoken, alvorens naar België te vluchten – uw partner zelf wel in Armenië bleef. Hij wilde de problemen oplossen, zo verklaarde u. Daarbij bleef hij in jullie eigen huis wonen (CGVS p. 18). Een dergelijke houding stemt toch niet overeen met de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Uw partner zou immers niet alleen problemen gekend hebben met particuliere schuldeisers; ook de Armeense politie én de KGB zouden hem vervolgd hebben. Sinds begin april 2010 heeft u geen contact meer gehad met hem, als gevolg waarvan u niet weet waar hij momenteel verblijft. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u bijzonder weinig heeft ondernomen om meer informatie over hem te bekomen. Dit geldt ook voor uw verklaringen over uw moeder, die eveneens door de KGB bedreigd zou zijn vanwege uw echtgenoot (CGVS p. 4-5). U gaf aan dat zij door uw partner geholpen werd om het land te verlaten, maar u heeft er geen idee van waar zij dan naar toe is gebracht, noch of zij van plan is ook naar België te komen (CGVS p. 3). Mogelijks was u bang om contact op te nemen met uw familie in Armenië, maar dat neemt niet weg dat u zich over dergelijke essentiële zaken had kunnen informeren bij uw oom en tante. Tenslotte is het toch opmerkelijk dat u, ondanks een verblijf van ongeveer vier maanden in Georgië, niet heeft getracht om daar bescherming te vinden. Ook al wist u niet waartoe u zich moest wenden, u kon zich hieromtrent toch informeren (CGVS p. 6). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de door u ingeroepen vrees voor vervolging ten aanzien van die schuldeisers, de Armeense politie en de KGB.

Verder slaagt u er niet in uw verklaringen over de problemen van uw partner aannemelijk te maken. In de eerste plaats vermeldde u dat hij in Armenië problemen kende met de politie. Omwille van zijn lidmaatschap van Erkrpah en zijn aanwezigheid op enkele demonstraties voorafgaand aan de presidentsverkiezingen van februari 2008, werd uw partner door de politie opgepakt. Gedurende drie maanden werd hij vastgehouden, zonder officiële aanklacht. Na zijn vrijlating bleef de politie langskomen om uw partner op te pakken, hetzij voor enkele uren, hetzij voor enkele dagen. Dit bleef duren tot aan uw vertrek uit Armenië, zo verklaarde u (CGVS p. 12-13). In de eerste plaats moet hier worden opgemerkt dat u van deze aanhoudende bezoeken en vasthoudingen door de Armeense politie geen melding heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde daar enkel dat uw partner na zijn vrijlating regelmatig zijn aanwezigheid moest betekenen in het politiekantoor (vragenlijst CGVS p. 2). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken alles kort en concreet moest vertellen. Maar, ook al moest u zich daar beperken in uw verklaringen, u had dergelijke aanhoudende vervolging door de politie wel kunnen melden, zeker gezien u deze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidde als een essentieel onderdeel van uw problemen in Armenië. Dit des te meer, omdat u zelf aangaf dat er op uw aansturen nog enkele aanpassingen werden gedaan aan uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, alvorens u het document ondertekende. U was dus wel degelijk in de mogelijkheid om de aanhoudende problemen met de Armeense politie ook te melden (CGVS 8, p. 14).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met het profiel van uw man, met name een lid van Erkrpah met sympathie voor Levon Ter-Petrosyan die deelnam aan verschillende demonstraties, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. U kan het in deze informatie geschetste beeld van de politieke situatie in Armenië niet weerleggen. Bovendien brengt u, zoals reeds eerder werd gesteld, geen enkel begin van bewijs aan dat iets anders kan doen vermoeden.

Wat betreft de tweede oorsprong van uw problemen in Armenië, met name de schuldeisers die via uw partner trachtten het geld dat ze in de bank waarvoor uw partner werkte, terug te eisen, kunnen gelijkaardige vaststellingen gedaan worden (CGVS p. 14-18). Opnieuw brengt u immers geen enkel bewijsstuk hieromtrent aan. Zo legt u hoegenaamd niets voor omtrent het bestaan van deze bank of de betrokkenheid van uw partner daarbij (zoals bijvoorbeeld het contract dat hij getekend zou

hebben, documenten in verband met zijn loon e.d.). Ook over de verdwijning van de vriend van uw partner, die het geld van de schuldeisers met zich zou hebben meegenomen, legt u niets voor. Bovendien weet u niet eens waar het filiaal van de bank gelegen was, ook al werkte uw partner daar vanaf eind 2008 tot de verdwijning van G. in juni 2009 (CGVS p. 15).

Met betrekking tot de derde oorzaak van uw problemen in Armenië, dit wil zeggen de KGB of veiligheidsdienst van Armenië (CGVS p. 18-19), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u ook van deze vervolging geen melding heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien u aangaf dat de vervolging door de KGB de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Armenië, is het dan ook bijzonder nefast voor uw geloofwaardigheid dat u hiervan pas melding maakte op het Commissariaat-generaal. Immers, zoals reeds gesteld, is het weliswaar de bedoeling om op de Dienst Vreemdelingenzaken kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten waarom u vreest terug te keren naar uw land van herkomst. Het is dan ook essentieel daar alle elementen van vervolging te duiden, hetgeen u echter na liet te doen. Bovendien verbindt u de problemen met de KGB aan de problemen die uw partner kende door de verdwijning van G. en het geld dat via uw partner in de bank was geïnvesteerd. De KGB stelde immers uw partner voor zijn problemen op dat gebied op te lossen, indien hij valse verklaringen zou afleggen over de betrokkenheid van leden van Erkrpah bij een aanslag op iemand van de autoriteiten (CGVS p. 16). Gezien eerder werd vastgesteld dat u de problemen, die uw partner door zijn werk bij de bank van Gago kende, niet aannemelijk kon maken, is het dan ook niet geloofwaardig dat de KGB op deze problemen zou inspelen om uw man onder druk te zetten valse verklaringen af te leggen.

Wat betreft de geheugen- en psychologische problemen, waarvan u melding maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, moet worden vastgesteld dat deze niet worden ondersteund door medische attesten. Bovendien verliep het gehoor vlot en kon u op een omstandige wijze uw asielsrelaas overbrengen. Dit werd overigens door u zelf bevestigd (CGVS p. 20).

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen beïnvloeden. Uw geboorteakte is immers enkel een kopie. Bovendien bevat zowel dit document, als de drie door u voorgelegde diploma's enkel identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekster moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 23 juni 2010: "Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan", stuk 14 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009.

Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met zowel verzoeksters voorgehouden profiel als dat van haar partner, i.e. lid van een oppositiegroepering zonder leidinggevende positie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging. De Raad stelt vast dat verzoekster voormelde informatie, die door haar gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, niet weerlegt.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat deze vaststelling om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees ten aanzien van de autoriteiten, met inbegrip van de zogenaamde KGB, in aanmerking kan worden genomen.

Voor wat betreft de voorgehouden problemen met particuliere schuldeisers stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of deze problemen een louter gemeenrechtelijk karakter overstijgen, in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd: *“Opnieuw brengt u immers geen enkel bewijsstuk hieromtrent aan. Zo legt u hoegenaamd niets voor omtrent het bestaan van deze bank of de betrokkenheid van uw partner daarbij (zoals bijvoorbeeld het contract dat hij getekend zou hebben, documenten in verband met zijn loon e.d.). Ook over de verdwijning van de vriend van uw partner, die het geld van de schuldeisers met zich zou hebben meegenomen, legt u niets voor. Bovendien weet u niet eens waar het filiaal van de bank gelegen was, ook al werkte uw partner daar vanaf eind 2008 tot de verdwijning van G. in juni 2009 (CGVS p. 15)”*. Verzoekster weerlegt deze motivering niet. Zij maakt in haar verzoekschrift wel gewag van een document dat bewijst dat haar huis bezet is en van een medisch attest, doch geen van beide stukken zijn bij het verzoekschrift gevoegd of bevinden zich in het administratief dossier. Deze voorgehouden problemen zijn bijaldien ongeloofwaardig. De Raad maakt de kwestieuze motivering van de bestreden beslissing dan ook tot de zijne en beschouwt ze als zijnde hier hernomen.

2.2. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij haar. In het licht van de hiervoor beschreven actuele situatie in Armenië en van de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met particuliere schuldeisers toont verzoekster niet aan waarom zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER